

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3282/2558

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ บริษัทเบี๊ทเทอร์ไลฟ์ จำกัด กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร้ษฎากร มาตรา 90/5

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานเป็นผู้แทนของนิติบุคคลต้องรับโทษตาม ป.ร้ษฎากร มาตรา 90/5 นั้น หากโจทก์สามารถนำสืบได้ว่าจำเลยที่ 2 ในฐานะเป็นผู้แทนของนิติบุคคลรู้เห็นด้วยในการกระทำความผิดของนิติบุคคล จำเลยที่ 2 ก็ต้องรับโทษในฐานะเป็นผู้แทนนิติบุคคลตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวคดีนี้โจทก์นำสืบแต่เพียงว่า จำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนจำเลยที่ 1 เท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 รู้เห็นด้วยในการยื่นแบบแสดงรายการดังกล่าว จึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานนี้ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลร้ษฎากร มาตรา 90/4 (7), 90/5 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลร้ษฎากร มาตรา 90/4 (7) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 รวม 5 กระทง ให้ปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 100,000 บาท รวมปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 500,000 บาท และให้จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 1 ปี คงจำคุกจำเลยที่ 2 ทั้งสิ้น 5 ปี หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ค่าขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลร้ษฎากร มาตรา 90/5 อีกบทหนึ่ง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลและเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ต่อกรมสรรพากร โดยแจ้งความประสงค์จะเสียภาษีมูลค่าเพิ่มคำนวณจากภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อในแต่ละเดือนภาษี ขณะเกิดเหตุมีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) โดยใช้ใบกำกับภาษี 227 ฉบับ ในการคำนวณภาษีสำหรับเดือนภาษีมีนาคม เมษายน กรกฎาคม 2540 และตุลาคม 2542 และจำเลยที่ 1 โดยนายปิยฉัตร เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) โดยใช้ใบกำกับภาษี 53 ฉบับ ในการคำนวณภาษีสำหรับเดือนภาษีกันยายน 2542 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์ผู้ทำการตรวจสอบแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) ที่จำเลยที่ 1 ยื่นสำหรับเดือนภาษีมีนาคม เมษายน กรกฎาคม 2540 เดือนภาษีกันยายนและตุลาคม 2542 เป็นเจ้าหน้าที่กรมสรรพากรเบิกความสอดคล้องต้องกันไม่มีพิรุธแต่อย่างใด ทั้งไม่ปรากฏว่ามีผลประโยชน์ในทางคดีขัดแย้งกับจำเลยทั้งสอง จึงไม่มีเหตุต้องระวางสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งจำเลยทั้งสองให้ต้องรับโทษทางอาญาเชื่อว่าเบิกความไปตามข้อเท็จจริงที่ตนได้ประสบพบเห็นเหตุการณ์และทราบข้อความจริงมาด้วย

ตนเอง การที่เจ้าหน้าที่กรมสรรพากรตรวจสอบแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) ที่จำเลยที่ 1 ยื่นดังกล่าวมาแล้วข้างต้น พบว่าเป็นใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เจ้าหน้าที่กรมสรรพากรได้แจ้งให้จำเลยที่ 1 ทราบเพื่อให้จำเลยที่ 1 พิสูจน์ที่มาของใบกำกับภาษีว่า ได้อย่างไร แต่จำเลยที่ 1 ไม่สามารถพิสูจน์การได้มาของใบกำกับภาษี เนื่องจากไม่มีหลักฐานการซื้อสินค้าและการชำระราคามาแสดง กรมสรรพากรจึงมีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.73.1) ให้จำเลยที่ 1 ทราบ เพื่อให้จำเลยที่ 1 ชำระภาษีเพิ่มเติม เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม จำเลยทั้งสองทราบแล้ว ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้งสองได้อุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แต่อย่างใด ส่วนกรณีที่จำเลยทั้งสองต่อสู้ว่า จำเลยทั้งสองไม่มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีและไม่ทราบว่าใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากได้รับใบกำกับภาษี 280 ฉบับ จากนายกษิตและนายชัยวัล ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบด้านการเงินในการร่วมกันบริหารงาน โครงการอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ซึ่งจำเลยที่ 1 รับจ้างนั้น จำเลยทั้งสองมิได้นำ นายกษิตและนายชัยวัลมาเบิกความสนับสนุนข้อต่อสู้ของจำเลยทั้งสองว่า การได้มาซึ่ง ใบกำกับภาษีเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและมีการซื้อสินค้าตามใบกำกับภาษีจริง จึงเป็นเพียง คำเบิกความที่เลื่อนลอยของจำเลยที่ 2 ปราศจากพยานหลักฐานอื่นใดมาอ้างอิงสนับสนุน พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักมั่นคงประกอบด้วยเหตุผลรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามฟ้องและฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 นำใบกำกับภาษีซึ่ง ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษีตามฟ้องข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.3 และข้อ 1.5 จำเลยที่ 2 จึงกระทำความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.3 และข้อ 1.5 ส่วนความผิดของจำเลยที่ 2 ฐานเป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 นำใบกำกับภาษีซึ่งออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการ เครดิตภาษีตามฟ้องข้อ 1.4 ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่ฎีกา ความผิดฐานนี้จึงยุติไป มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนจำเลยที่ 1 ต้อง รับโทษในฐานะเป็นผู้แทนของนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายรัษฎากร มาตรา 90/5 หรือไม่ เห็นว่า แม้ตามแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.30) ประจำเดือนภาษีกันยายน 2542 ของจำเลยที่ 1 ที่ยื่นเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2542 มีลายมือชื่อของนายปิยฉัตรลงชื่อแทนในช่อง ผู้ประกอบการ โดยจำเลยที่ 2 มิได้ลงลายมือชื่อก็ตาม แต่ก็ได้หมายความว่าจำเลยที่ 2 ในฐานะ เป็นผู้แทนของนิติบุคคลจะไม่ต้องรับโทษในกรณีที่นิติบุคคลนั้นกระทำความผิดเสียเลย หากโจทก์ สามารถนำสืบได้ว่าจำเลยที่ 2 รู้เห็นด้วยในการกระทำความผิดของนิติบุคคล จำเลยที่ 2 ก็ต้อง รับโทษในฐานะเป็นผู้แทนนิติบุคคลตามประมวลรัษฎากร มาตรา 90/5 ได้ สำหรับคดีนี้ โจทก์ นำสืบแต่เพียงว่า จำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนจำเลยที่ 1 เท่านั้น โดยไม่ปรากฏ ว่าจำเลยที่ 2 รู้เห็นด้วยในการยื่นแบบแสดงรายการ จึงไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานนี้ ได้ เมื่อวินิจฉัยดังกล่าวแล้วฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 2 ในปัญหานี้จึงไม่จำต้องวินิจฉัย พิพากษาแก้ เป็นว่า สำหรับจำเลยที่ 2 ให้ยกฟ้องโจทก์เฉพาะข้อ 1.4 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี นอกจาก ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

กษิตเดช จินสลุต · สุนันท์ ชัยชูสอน · จักรกฤษ เจริญเลิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3282/2558>